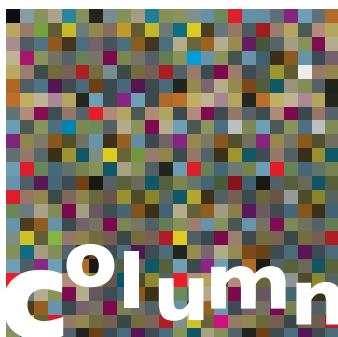

Gebruik BN'ers!

ANJA KRABBE

Aan de hand van de vragen moeten de BN'ers zichzelf en hun medekandidaten ranken: op die plaats op een lijst van één tot tien zetten die de gewone Nederlander ze heeft toebedeeld.' Etc. etc. Zinloos, leeg vermaak dus. Maar hoe nietszeggend dit programma ook mag lijken, van één aflevering van *Ranking the stars* heb ik toch heel wat opgestoken.

Aan het begin van het programma worden de BN'ers voorgesteld en aan elk van hen wordt daarbij dezelfde vraag gesteld. Dit keer was het: wil je begraven of gecremeerd worden?

Nu word je al vrij snel als BN'er aangeduid – zodat bijvoorbeeld een ex-vrouw van een profvoetballer die de man afpakte van een andere vrouw van een profvoetballer ook tot die categorie behoort – en het is dus niet verwonderlijk als u geen idee heeft wie sommigen van die BN'ers zijn. Maar blijkbaar spreken ze een grote groep mensen aan, in dit geval vooral jongeren, die sommigen van die BN'ers graag navolgen wat betreft voorkeuren in mode en andere zaken. Dus waarom ook niet als het om de keuze voor begraven of cremen gaat?

Het eerst wat direct opviel was dat het zo'n beetje 50-50 was. Dat er niet sprake was, zoals je zou verwachten, van een grote meerderheid voor cremen. Daar moet dan wel bij worden

Nee, ik schaam mij er niet voor dat ik, uiteraard puur ter ontspanning, soms naar tv-programma's kijk die uitsluitend voor het (platte) vermaak gaan. Zo kijk ik graag naar *Ranking the stars*, wat vooral te maken heeft met gastheer Paul de Leeuw, een BNN-programma waarin '10 bekende kandidaten vragen krijgen voorgelegd die zijn behandeld door een panel van 'gewone burgers'.

gezegd dat er één praktiserende bekende moslim bij zat, die dus eigenlijk geen keus had. Dat de grootste grapjas van het gezelschap, buiten Paul de Leeuw, riep dat hij wilde worden opgezet en vervolgens neergezet in een sparerib-hut. En er was een nog erg jong iemand, die zei dat ze het aan haar nabestaanden wilde overlaten. Alles was goed wat haar betrof.

Maar wat heb ik nu geleerd, hoor ik u denken. Veel. Ten eerste dat er nog veel gedaan kan worden aan de informatieverstrekking door begraafplaatsen én door de LOB. Bridget Maasland, presentatrice, liet weten liefst boven de grond te willen liggen, "zoals ze dat in Zuid-Europese landen heel veel doen. In zo'n schuifla. Ik krijg een claustrofobisch gevoel als ik de grond in moet, met al die dieren en zo." "Kan dat in Nederland?," vroeg Paul de Leeuw. Dat wist noch hij noch Bridget noch iemand anders. Er is dus werk aan de winkel, ook wat betreft 'die dieren in de grond'.

Ten tweede werd ik mij weer bewust van een prachtig pluspunt van begraven: het familiegevoel.

Royaltydeskundige Marc van der Linden vertelde dat hij begraven wilde worden in het familiegraf in Vught bij de Heilig Hart-kerk. De familie-urn of het familie-crematorium, dat bestaat niet!

Het is dan ook veel logischer dat een begraafplaats dicht bij huis is dan een crematorium. En dat er veel meer

begraafplaatsen zijn dan crematoria. Elders in dit nummer worden daar door uitvaartondernemer Clemens Bouwens en Wilco Plaggenborg, directeur van Crematorium Begraafplaatsen Amersfoort, heel verschillende dingen over gezegd. Bouwens zegt dat een van de redenen dat er meer gecremeerd wordt is, dat er nu veel meer crematoria zijn dan pakweg tien jaar geleden, waardoor een crematie nu vaak in de woonomgeving kan worden uitgevoerd. Plaggenborg noemt dat, volgens mij terecht, "pure indoctrinatie van de klant. Dat de markt mensen wijs maakt dat iedereen op de hoek gecremeerd moet kunnen worden." In dat crematorium kom je eenmalig, daar bouw je geen relatie mee op, op de begraafplaats keer je steeds weer terug. Begraafplaatsen, buit dit uit! Is het ook geen mooi thema voor een Week van de Begraafplaats: Samen tot na de dood. Samen in het familiegraf.

Ten derde toonde het programma weer eens dat het wellicht wat oplevert om BN'ers in te zetten bij de boodschap hoe 'leuk', mooi, bijzonder, sfeervol begraven is. Te duur? Welnee, maak gratis en voor niets gebruik van uitspraken die zij doen in de openbaarheid. Zoals Harry Mens, eigenaar van het gloednieuwe Crematorium Duin- en Bollenstreek in Lisse, die zelf voor begraven kiest, zo vertelde hij aan *HP/De Tijd*. Ik zie een prachtige advertentie voor begraafplaats Duinhof in Lisse. Een onvooroordeelde foto van het nieuwe crematorium met daarop de tekst: *Maar Harry Mens kiest voor begraven.*

Marc van der Linden
geeft het voorbeeld:
Samen tot na de dood.
Samen in het familiegraf